

jiného na jeho účet za ceny jím určené, za obstarání obchodu odměněn býti má přebytkem, docíleným prodejem zboží za vyšší ceny, než jaké mu byly stanoveny. Komisionářská smlouva zavazuje komisionáře, by svému komitentovi buď vrátil zboží, pak-li je neprodá, anebo zaplatil mu výtěžek z prodaného zboží, kterýžto výtěžek nastupuje na místo prodaných věcí. Byla-li cena zboží, jako v tomto případě, komitentem určena a docílí-li komisionář cen vyšších, jest ovšem povinen vydati výtěžek jen do výše stanovených cen. Zboží nebo výtěžek tento s obmezením právě naznačeným, jsou tudíž komisionáři ve smyslu Šu 183 tr. zák. svěřeny, což vyplývá též z ustanovení čl. 367, 374 obch. zák., jež označují komisionáře za schovatele zboží, jemu odevzdaného. Že obžalovaný tyto důsledky smlouvy správně pojal, plyne jasně z jeho výpovědi, že měl se zbožím od P-a do komise převzatým navštěvovati trhy a po prodeji peníze o d v é s t i; výpověď tato vystihuje ovšem právní závazek obžalovaného vůči P-ovi přesněji a správněji než činí napadený rozsudek, slovy, že obžalovaný byl povinen zaplatiti P-ovi částku fakturovanou. Sproštlující výrok nalézacího soudu spočívá — jak dovozeno — na nesprávném použití zákona co do pojmu svěřené věci. I bylo jej, pokud je doličeným takto zmatkem čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. stížen a stížností napaden, to jest, pokud jím obžalovaný byl sprostěn z obžaloby pro zločin Šu 183 tr. zák., zrušiti. Důsledkem nesprávného výkladu zákona, jímž se nalézací soud řídil, neuvažoval napadený rozsudek o vině obžalovaného po stránce subjektivní. Než i po stránce objektivní jsou skutková zjištění zrušeného rozsudku naprosto nedostatečna.

#### Čís. 1532.

**Třebas řidič nepřekročil nejvyšší rychlosti, stanovené v Šu 46 nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., jest mu přece opatřiti vše, by k nehodě nedošlo; nestačí po případě dávání výstražných znamení. Rychlost jízdy má voliti tak, aby byl pánem své rychlosti a aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována (§ 337 tr. zák.).**

**Spoluzavinění poškozeného ho neomlouvá.**

**Pokud mu nelze povolití podmíněný odklad výkonu trestu (§ 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).**

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Kr II 333/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 11. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. a zamítl jeho odvolání do nepřiznání podmíněného odsouzení, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnost namítá po stránce hmotněprávní, že stěžovatel nejel větší rychlostí, než je platnými předpisy dovolena, že dával řádně znamení a že G-ová a F-ová svůj úraz samy zavinily tím, že šly po silnici dosti

blízko jejímu středu, nedávajíc pozor na signály, a uhnuly se na levo, ač stěžovatel na ně volal, aby se uhnuly na pravo. Než stížnost jest na omylu, vykládajíc sobě ustanovení min. nař. ze dne 27. září 1905, čís. 156 ř. zák. — správně min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., jehož § 56 ono nařízení zrušil — v ten smysl, že jízda, nepřevyšující rychlosti, nařízením stanovené, jest vždy dovolena a bezzávadna. § 46 nařízení praví, že rychlost v uzavřených místech nesmí býti nikdy větší, než 15 km za hodinu, že mimo uzavřené osady rychlost jízdy nesmí býti stupňována nad 45 km za hodinu a že nikdy rychleji nežli 6 km za hodinu nesmí býti jezděno na místech a za okolností v druhém odstavci vytčených, obzvláště na místech, kde není volného rozhledu na silnici, jako zejména při prudkých záhybech silnice. Již dle slovního znění tohoto předpisu nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že uvedené číslice neznamenaají míry rychlosti vždy beze všeho přípustné, nýbrž stanoví onen stupeň rychlosti, jenž nesmí vůbec a za žádných okolností býti překročen, jež ale dlužno snížití přiměřeně k zvláštním okolnostem případu dle všeobecné zásady, kterou vymezuje § 45 takto: »Rychlost jízdy jest za všech okolností voliti tak, aby byl řidič pánem své rychlosti a aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována; řidič vozidla má rychlost jízdy přiměřeně zmírniti a, je-li toho třeba zůstati státi a zaraziti motor, kdyby mohly býti jeho vozidlem způsobeny nehody nebo poruchy dopravy«. § 46 stanoví tedy všeobecný zákaz vyšší než tam naznačené rychlosti, takže již pouhé nešetření tohoto zákazu je správním přestupkem, trestným dle §u 55, třebaže konkrétní nebezpečí vůbec nenastalo. Až do mezí tohoto zákazu jest ale podle §u 45 řidiči použití jen oné rychlosti, jaká mu umožňuje v případě naskytnuvšího se nebezpečí včas opatřiti, čeho třeba, by k nehodě nedošlo. Nezáleží proto na tom, zda rychlost jízdy stěžovatelovy nepřevýšila 45 km a snad ani 15 km, a nezáleželo by ani na tom, kdyby stěžovatel byl ještě před ohbím silnice zmírnil rychlost asi na 6 km, ač rozsudek na základě jím dovolávaných výpovědí svědků předpokládá patrně rychlost značně vyšší a svědek Ferdinand B., jež označuje sama stížnost jako dlouholetého znalce — udává, že stěžovatel nejel asi větší rychlostí než 12 až 15 km. Rozhodným jest naopak jen, že stěžovatel jel s větší než takovou rychlostí, za jaké v každém okamžiku přiměřeně zmírnění a po případě úplné zastavení dalšího pohybu automobilu záviselo výhradně na jeho vhodných a včasných opatřeních a za jaké mohl včasným, třeba-li okamžitým zastavením vozidla čeliti tomu, by nevyvrcholila ve škodný účinek nebezpečná situace, s jejímž náhlým objevením musel počítati, jelikož silnice tvoří na místě, o které jde, velmi ostrý záhyb, skoro v ohbí samém stojí obytný dům a podle vnější strany záhybu je zřízen plot, pro něž není volného rozhledu na část silnice, za záhybem se nalézající. Není tudíž nesprávným předpoklad nalézacího soudu, že stěžovatel jel přílišnou rychlostí, kdyžť jest nesporno, že automobil vrazil ze zadu do G-ové a F-ové tak prudce, že obě byly poraženy, a že auto přešlo ještě trup G-ové, ve směr jízdy povalené, z čehož vyplývá, že stěžovatel nebyl, ač zpozoroval ženy již v samém ohbí silnice, 29 kroků před srážkou, s to, by auto před srážkou zastavil.

Budiž připuštěno, že stěžovatel dával znamení hukačkou včas, zvláště několikrát již před ohbím silnice, neboť rozsudek opaku nezjišťuje a výpovědi svědecké v tomto směru se rozcházejí, a že takto vyhověl předpisu §u 48 nařízení. Včasné signály mají býti jiným, na téže silnici se pohybujícím lidem návěštím, že se blíží automobil, a podnětem, by i samy dbaly své bezpečnosti a včas s jízdou dráhy se uchýlily, by nedošlo k úrazu. Než nemůže býti řidiči vozidla nepovědomo, že pro nepozornost, liknavost anebo tělesnou vadu dotčených osob anebo z jiných různých příčin nebude po případě signálů vůbec, anebo že jich nebude včas dbáno a že přes včasné dání signálu mohou se utvořiti nebezpečné situace, jimž pak s úspěchem může a musí býti čeleno řidičem vozidla. Ani včasné dávání signálu nezbavuje proto řidiče automobilu povinnosti, by osvědčil i jinak v dostatečné míře pozornost a opatrnost, aby nedošlo ani k nehodám lidí, kteří přes signály neučiní sami čeho třeba, aby nebyli vozidlem zasaženi. Nezáleží proto na tom, že snad G-ová a F-ová jednaly ve značné míře neopatrně a nedbale tím, že místo po chodníku šly po samé silnici dosti blízko jejího středu, že, hovoříce spolu, nedaly pozor na signály a že neuhly se přes upozornění stěžovatelovo na pravo, ale že jedna z nich strhla druhou na levo ve směr jízdy automobilu. Rovněž jako podle §u 4 tr. zák. nesprošťuje pachatele zodpovědnosti za zločin ani okolnost, že osoba, zločinem dotčená, sama škody své si přála, nebo k ní svolila, nepozbývá nikdo ani vlastní nedbalostí nároku na to, by jiné osoby osvědčily onu pozornost, opatrnost a ostražitost při jakémkoliv jednání, jaké je podle povahy své spojeno s nebezpečím pro právní statky v §u 335 tr. zák. naznačené. I přes střetnutí se nedbalost žen, nehodou postižených, zůstává stěžovatel za nehodu zodpovědným, jednal-li i sám nedbale. Po této stránce nepoukazují však pouze svědecké výpovědi rozsudkem reprodukované ku přímo nerozumnému jednání stěžovatele a k tomu, že, pustiv brzdu, vzdal se vlády nad vozidlem. Vždyť dle samotné své obhajoby jel stěžovatel, ač nebylo na pravé straně silnice, po které jel, překážky a ač viděl ženy jíti v prostřed (správně na levé straně) silnice, na tuto stranu a podržel tento směr, ač viděl, že ženy přes jeho výkřik neuhýbají se na stranu pravou. Důležitějším a nutnějším než zachování předpisu, aby vozidla používala levé strany silnice, byla péče o to, by nezešly ze zachování tohoto předpisu nebezpečí a škoda pro ženy na silnici, třebas nedbale jdoucí. I nemohl si stěžovatel při náležité úvaze neuvědomiti, že ženy mohou býti signály, rachotem vozidla a náhlým výkřikem stěžovatelovým »na pravo« pomateny a že se pak neuhnou z dráhy vozidla tak rychle a tak účelně, jak bude třeba. Bylo proto na něm, aby použil pravé strany silnice, přešel na téže straně ženy a pak teprve ubíral se na levou stranu silnice. Neučinil-li tak, třebas v předpokladu, že se ženy na jeho výkřik uhnou včas na pravo, neosvědčil buď vědomě, neb alespoň pro nedostatečnou ostražitost oné opatrnosti, která mu náležela a podle okolností byla možná. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že dospěl nalézací soud ze svědeckých výpovědí a z obhajoby stěžovatelovy k závěru, že stěžovatel jel, třebaže dával znamení, neopatrně, a pokládal při tom za nerozhodné, zda současně i poškozené chovaly se nedbale. Jelikož dle

zjištění nalézacího soudu rychlá a neopatrná jízda stěžovatelova byla jednou, třebaže ne jedinou příčinou smrti G-ové a těžkého poškození F-ové, naplňuje jednání stěžovatelovo skutkovou podstatu přečinu podle §§ů 335 a 337 tr. zák., jímž byl takto právem uznán vinným. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti.

Neodůvodněno jest odvolání obžalovaného, pokud směřuje do výroku, jímž mu nebyl přiznán podmíněný odklad výkonu trestu. Obžalovaný jedal na místě nebezpečném, v ostrém záhybu silnice, kde dům a plot mu zabraňovaly ve volném rozhledu, tedy za situace povážlivé, s naprostou neostražitostí, projevil tím přímo bezohlednost vůči bezpečnosti lidského života a tudíž značnou mravní otrlost. Právem mu proto nalézací soud podmíněný odklad výkonu trestu nepovolil, když z tohoto bezohledného jednání obžalovaného vzešly tak těžké následky, totiž kromě těžkého poškození Františky F-ové i smrt Františky G-ové.

### Čís. 1533.

**Okolnost, že kámen byl vhozen do místnosti, naplněné lidmi, jest »zvlášť nebezpečnou« ve smyslu Šu 87 tr. zák., neodůvodňuje však sama o sobě použití vyšší sazby Šu 88 tr. zák., která předpokládá, že zlo, jež může nastati pro život, zdraví a bezpečnost těla lidem, nebo cizímu majetku mělo kromě obyčejný rozsah nebo velikou intenzitu.**

**Lehké uškození na těle (§ 411 tr. zák.) není »ú r a z e m« ve smyslu druhého odstavce Šu 86 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 7. března 1924, Kr II 392/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 4. července 1923, pokud se jím nalézací soud prohlásil nepřislušným k rozhodování o obžalobě na obžalovaného pro zločin veřejného násilí podle Šu 87 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uložil soudu prvé stolice, by se podjal jednání a vynesení rozsudku.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnost jest v právu, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 6 Šu 281 tr. ř., napadá rozsudkový výrok, jímž se nalézací soud prohlásil nepřislušným k rozhodování o obžalobě, vznesené na obžalovaného F-a pro přestupek podle Šu 411 tr. zák., pokud se týče pro zločin veřejného násilí podle Šu 87 tr. zák. Obžalobu, která v tom směru zněla původně v obžalovacím spise na přestupek podle Šu 411 tr. zák., rozšířil, správně pozměnil veřejný obžalobce při hlavním přelíčení na zločin podle Šu 87 tr. zák. vzhledem k tomu, že obžalovaný, hodiv kamenem do sálu, kde byli shromážděni lidé, předsevzal čin za okolností zvlášť nebezpečných, z něhož mohlo vzejíti nebezpečí pro tělo lidské a jímž Klotylda S-ová také skutečně byla poraněna. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný F. hodil do sálu, naplněného shromáždě-